

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Doamne om nu am...

Lacul Vitejda din Ierusalim e martorul chinurilor unui om, care suferă nu numai de boala trupului, ci neasemănat mai mult de gândul, că este părăsit de toți. Toate încercările lui de a se vindeca rămân infructuoase; pe urmă încearcă ca o ultimă rază de speranță puterea făcătoare de minuni a valurilor vindecătoare ale lacului Vitejda. Aici apoi îl ajunge suprema decepție: în decursul anilor mii și mii se vindecă, cari au avut posibilitatea de a se arunca sau de a fi aruncați primii în valuri, atunci când ingerul Domnului se pogora deasupra apei și tulbura apa. Sărmanul slăbănc: el nu putea să umble, nici chiar să se târască la marginea apei și în decursul anilor inima împietrită a oamenilor sănătoși nu s'a îndurat, ca să-i fie întru

ajutor. Era vorbă de o viață de om, totuși lumea trecea nepăsătoare pe lângă atâta suferință, la care cu puțină bunăvoință i se putea pune capăt.

Bolnavul a suferit mult în urma răutății oamenilor, întristarea lui ajunge la culme, când Isus îl întreabă: **vrei să fii sănătos?** Răspunsul său cuprinde toată durerea părăsirii: „Doamne om nu am, că dacă se va turbura apa, să mă bage în scaldătoare: căci pânăcând merg eu, altul înaintea mea se pogoară”.

Dar bunătatea dumnezeiască nu-l mai lasă să sufere. Dacă răutatea oamenilor a pus la grea încercare răbdarea lui, suferințele de 38 de ani sunt răsplătite cu mângăitoarele cuvinte ale lui Isus: „Scoală, ia-ți patul tău și umblă”.

În necazurile noastre acelaș gând al părăsirii

ne cuprinde. Și nimic nu este mai chinuitor, decât gândul, că ai rămas singur cu durerea ta. Lumea își face nepăsătoare cursul său, iar tu suferi. Acest gând al singurătății, al părăsirii totale a scos și din gura lui Isus cuvintele: „Dumnezeule, Dumnezeule pentru ce mai lăsat”. Acelaș gând scoate și din ochii noștri adeseori lacrimi amare și face, ca fața noastră să lase sudori reci.

Dar anii suferințelor trebuie ca să treacă, căci îl avem pe Isus. Pe marginea nădejzilor vindecătoare, cu dor așteptăm momentul, când lui Isus i se va face milă de noi, când ne va întreba: **vrei să fii fericit?** Răspunsul nostru va fi: **Vreau, dar îmi lipsește ajutorul Tău.** Lumea cu ale sale griji, m-a lăsat singur, m-a părăsit. În necazul meu nu mă ajută. Lasă, să vină harul tău, ca de acum

să nu mai sufăr. Și ajutorul va veni; dar cu o condiție: „...deacum să

nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău“.

Sfântul Iosif.

Păcatul strămoșesc ne-a dus numai pe drumuri de întunecime, printre neguri.

O, dacă am putea să ne dăm seama de ce-a făcut Domnul nostru Isus Christos pentru noi, pentru a repara onoarea Tatălui și a ne readuce pe drumurile de lumină! De aceea, sfânta sărbătoare a Invierii sub a cărei rază încă suntem să ne fie un prilej de a medita mereu la datoria noastră de a lupta contra păcatului căci altfel sfânta Inviere n'ar mai avea nici un rost. Iată ce spune între altele pastorala de Paști al Inalt Prea Sfântului Mitropolit Alexandru al Blajului:

„Cu prilejul invierii Domnului nostru Isus Christos ne spune scriptura că s'a făcut un *cutremur mare*, care a deschis mormintele și morții ieșit-au la vedere și s'au arătat multora“.

Deci e nevoie, spune Prea Sfinția Sa, ca un *cutremur* să sguđuie și inimile și acesta nu e decât *părerea de rău*, *frica Domnului*. Acest *cutremur* salutar împinge prin har dumnezeiesc la lacrimile amare ale pocăinții; *taina pocăinții* dă deslegare și acesta constituie începutul vieții creștinești.

Mormântul Domnului a fost păzit de soldați. Și mormântul sufletelor noastre: *păcatele*,

sunt păzite de obișnuințe rele, de nevoia răului, înrădăcinat în noi. Sunt păzite păcatele acestea de prieteni falși, de cărți și jurnale rele, etc. Să-i înfricoșăm pe acești paznici ai sufletelor noastre, să-i înlăturăm, cum i-a înlăturat Hristos pe paznicii Trupului său, așezat în mormânt. trântindu-i la pământ.

Isus Cristos a înviat a 3-a zi. A înviat deci curând nelăsând trupul său putreziciunii. Să nu lăsăm deci nici noi ca răul sau păcatul să dureze mult în sufletul nostru, corupându-l deplin, stricându-l fără nădejde de reîntremare, ci să ascultăm de glasul de chemare: *Veniți morților la Inviere!*

Isus Christos a înviat aievea și nu numai la părere. A înviat, arătându-se apostolilor și învățăceilor. Așa și invierea noastră să fie reală, nu numai o înșelăciune optică, o părere, un vis.

Isus Hristos după inviere n'a mai murit, moartea nu l-a mai stăpânit. Așa și noi odată înviați prin harul Domnului să stăruim în viața creștină, să nu mai ajungem pradă răului, păcatului, diavolului.

Invierea lui Hristos a fost arătoasă, clară, vădită. Tot așa să fie vădită, clară, limpede și

schimbarea vieții noastre. De aci încolo, înlături cu păcatul, cu blestemele, ocările, necinstirea sărbătorilor, petrecerile necinstite, îmbătările și lăcomiile nesăbuite sau desordolate.

Inviind Hristos a lăsat în mormânt înfășurătorile și pânza în care fusese învelit. Așa și noi, trebuie să ne despoiem de toate sentimentele, afectele și obișnuințele rele și perverse. Să ne despoiem până și amintirea vieții trecute, destrăbălate.

Iată cum trebuie să fie invierea noastră spirituală, dacă voim ca invierea lui Isus Hristos să-și aibă toată strălucirea ei. Și despre noi trebuie să postă spune ingerul păzitor, atunci când diavolul cu ispititorii săi, lumea și sentimentele ei, ne vor căuta acolo unde eram odinioară: „Voi căutați un viu între morți, un convertit între păcătoși; a înviat, nu mai e aici și nu se va mai întoarce niciodată între voi!“

În urma citirii prețiosului fragment de pastorală—întărim încă odată ceea ce am mai spus: *datoria noastră e să ne împotrivim din toate puterile contra păcatului*.

În îndeplinirea acestei datorii e de nevoie ajutorul *sfinților*: ei sunt modelele noastre. Ei prin rugămintile lor ne pot căpăta dela Domnul *harul biruinții*.

Dar cine ne poate fi mai mare apărător și rugător decât acela pe a cărui piept și-a odihnit capul Domnul nostru pe când era prunc? Cine poate fi altul decât *sfântul Iosif*?

Figura sfântului Iosif e atât de mare și totuși atât de as-

cunsă în umbră că aproape îi nevăzut ochilor noștri! Un singur cuvânt stă în sfânta Evanghelie în privința felului de a fi: „iar Iosif fiind drept... (Sf. Evanghelist Matei). Dar pe aripile acestui cuvânt vin miresele de grădini nesfârșite, infinitul minunat... Nici nu seamănă cu alte ființe; zămislit din generații cu totul pure, el însuși e *sfînțenia*. Figura lui e întoarsă dela lumea aceasta: el nu trăește pentru sine, trăește pentru Isus și Maria. Ingerul Domnului îi conduce voința, îi hotărăște drumurile. El e o pânză, un văl, o umbră, o acoperitoare de potir, acopere taine, ocrotește, apără.

Din ordinul Celui-A-Tot-Puternic el rămâne lângă Maria, din ordinul lui iese din pământurile Iudeii ca să meargă în Egipt unde rămâne mai mulți ani, apoi se închide în localitatea modestă, umilă, aproape disprețuită a Nazaretului, trăind o viață retrasă, de muncă necentenită și fără câștiguri prea mari, lucrând une-ori fără să fie plătit dar nenumărându-și debitorii, împăciuitor, iertător, blând, generos și sigur, bun sfătuitor, care se impunea celor puțini pe care îi cunoștea, prin felul lui de a fi. Și doar era un prinț din casa lui David!

Viața lui era numai sfînțenie, sacrificiu, devotament, dragoste, fiind cel mai fidel credincios al lui Dumnezeu, pios, trăind retras de lume ca un sfânt.

Dar sfântul Iosif are un rol: a devenit protectorul sf. Ima-

culate Fecioare și a Aceluia care nu e decât verbul încarnat.

Cino e acest sfânt Iosif căruia i s'a incredințat apărarea purității?

Pentru oameni e un soț.

Pentru oameni e un tată... (a Aceluia care din Tatăl s'a născut: lumină din lumină... născut iar nu făcut.)

În realitate e un *inger păzitor!*

Rolurile lui Iosif sunt diverse, și el le îndeplinește în forme omenestii. Rolul lui e ca să serviască numai Domnului. În rolul de tată care i s'a incredințat în alitudini, în gesturi, cuvinte, sfaturi se revarsă numai voința dumnezeiască: e *umbra Tatălui*: sufletul sfântului Iosif trăește în Dumnezeu.

Despre dânsul părintele Fober spune: „e cel mai ascuns dintre sfinți, acela a cărui sfînțenie e cea mai adâncă, e învăluit în nouri și umbrele care inconjoară izvorul necreat al divinității; locul pe care Iosif îl ocupa în lume nu era decât aparența unui loc și că el în definitiv n'a fost decât apariția Tatălui nevăzut și etern“.

Viața lui e în așa contrast cu a noastră a oamenilor! Suntem așa de vani!

Voim să arătăm oamenilor nu numai ce suntem, ci chiar și ceea ce nu suntem. Minciuna ne hrănește și cu ea hrănim și pe alții.

Dacă smerenia, supunerea, credința le învățăm contemplând viața sfinților apoi dela sfântul Iosif le învățăm mai cu seamă, dela el Temătorul de

Dumnezeu la care totdeauna a fost vie simțirea de ceea ce este creatorul și aceea ce sunt creațiile. El ne învață smerenia, delicateța, rezerva. Să-l rugăm pe sfântul Iosif, el care stă la dreapta Mariei, el așa de aproape de inima lui Isus, să ne dea spiritul contemplării și al meditației, o puternică reculegere a sufletului nostru spre a ne ruga cu evlavie, al credinții vii, al nădejdei nețărmurate, al dragostei de Dumnezeu înflăcărate și active, al smerenii, al curăției inimii.

Să-l rugăm să ne ajute la sanctificarea noastră, la mântuirea noastră, la ocrotirea noastră în ceasul morții.

* * *

În luna aceasta înflorită și dulce de mirese și de cântece de păsărele, lună închinată Imaculatei Fecioare, să nu-l despărțim în rugăciunile noastre pe Sfântul Iosif, ci în lumina Imaculatei, Regina tuturor Sfinților să ne prosternăm cu toată evlavia în fața Sfântului Sfinților.

O. C.

Sf. Silvestru papa dela Roma.

Amintirea dânsului se serbează în biserica orientală strămoșească în ziua de 2 Ianuarie.

Triumful bisericii uni-

versale în imperiul roman, este în strânsă legătură cu vieaja acestui sfânt și pontifice, — precum 66 de pontifici romani au devenit sfinți prin martiriul suferit, urmând unul după altul în sir neîntrerupt, dela sf. Petru și până la sf. Vigiliu (540—555.) și mai târziu câte unul, fiind Sf. Silvestru al 33-lea după sf. Petru.

Poate însă ca nici acest pontifice papă încă nu ar fi putut ameliora soarta creștinilor în contra prigo-nirilor neîncetate în cursul alor trei veacuri, dacă pro-nia divină nu iar fi dat un ajutor în persoana împă-ratului Constantin cel Mare.

Fiind proclamat de împărat în locul tatălui său, a fost chemat în ajutor de creștinii persecutați încă în Roma și Italia (312.)

El a pornit cu oștirea în contra lui Maxentiu, care persecuta creștinii. Acesta avea o armată de patru ori mai mare decât Constantin, care rugându-se pe drum, ceru ajutorul lui Dumnezeu, să-i dea biruință.

Înainte de ce se cioc-niră oastele, atît împăratul cât și întreaga sa armată au văzut o cruce minunată pe cer, împletită din

raze de soare cu inscripția: „În semnul acesta vei învinge”. Noaptea apoi l'a văzut pe Isus, care i-a spus să-și împodobească toate steagurile cu semnul acesta. Consultând cu episcopii despre visul său, așa a și făcut și a învins. Atunci apoi a început a se interesa mai deaproape de religia creștină, a învățat, mai târziu apoi s'a și botezat. Iar în amintirea acestei victorii a ridicat un arc mare de triumf în Roma, punând în vârful lui noul semn al biruinței: Crucea.

El este primul împărat care a luat în apărare creștinismul și pentru meritele dînsului cele mari, făcute pentru biserica universală, biserica orientală strămoșească serbează amintirea dînsului împreună cu maica sa Elena în ziua de 21 Mai.

Revenim însă la sf. Silvestru, papa dela Roma. El era primul în șirul pontificilor romani, care a putut eși din catacombe, a zidi biserici pompoase, împreună lucrând cu împăratul Constantin cel Mare.

Sf. Silvestru s-a născut la Roma din părinți Romani, Rufin și Justa. După ce a făcut studiile cuvenite, a

fost sfințit de preot prin Pontificele Marcelin.

A fost și el persecutat, fiind bănuț că primește bani dela străini. Mai marele cetății Romei Tarquiniu, la amenințat ca în cazul când nu-ii va preda banii, va fi torturat și pedepsit cu moarte, la ce sfântul ia răspuns: „cum vei putea să mă omori, când tu vei muri noaptea aceasta” și aieva, Tarquiniu a murit, inecat cu un os de pește, iar sf. Silvestru a fost pus în libertate.

După moartea papei Melchiade, în 31 Ianuar e 314 a fost ales de pontifice.

Împăratul Constantin fiind ocupat încontinuu în răsboaie, creștinii din Roma tot mereu erau expuși la persecutări. Sf. Silvestru a cărmuit biserica depe muntele Socrate.

S'a întâmplat că împăratul Constantin s'a îmbolnăvit de lepră, în vis a dobândit îndrumarea să-l boteze, că făcând așa se va vindeca. Și aieva s'a botezat și s'a însănătoșat.

După aceasta Constantin împăratul a dat și mai mare sprijin bisericii prin papa Silvestru, care apoi a putut governa în pace

biserica. In parte prin ajutorul primit dela împărat, parte cu ajutorul credincioșilor a zidit biserici mari și pompoase.

In zilele sf. Silvestru s'a ținut primul sinod ecumenic-universal în anul 325, în cetatea Nicea.

In acel conciliu s'a decis scoaterea arianilor din sinul bisericii celei adevărate. El era primul pontifex care a folosit tiara — mitra —, coroana trină pontificală. A cărmuit biserica universală 22 de ani, a repausat la adânci băt. ânețe în ziua de 31 Decembrie 335, în care zi serbează biserica apuseană amintirea dînsului și azi.

Hristos și om.

Intr'o expediție militară a lui Napoleon s'au întâmplat următoarele: după o luptă crâncenă câmpul de războiu a fost plin de cadavrele celor căzuți și de trupurile neputincioase ale celor răniți. Împăratul —după obiceiul său—după luptă a cercetat terenul împreună cu statul său major. Intre nenumărate cadavre și răniți a ajuns

la un loc, unde un biet soldat grav rănit cu mare greutate s'a ridicat de sub cadavre, și și-a împreunat mâinile pe piept. Împăratul s'a oprit în calea sa și a întrebat mirat pe cel rănit: ce faci tu camarade? Eri, răspunse soldatul m'am rășboit, fiindcă am fost soldat. Azi mă rog, fiindcă sunt un Isus. Împăratul pătruns de atâta credință, a întins mâna soldatului, iar acelora din anturajul său a zis: „Vedeți, acesta un om adevărat a fost”.

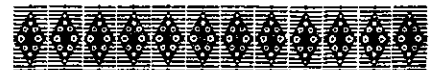
Cursurile pentru prima cuminecare au început. Afluența copiilor la aceste cursuri din an în an e tot mai mare. Anul acesta s'au înscris 145 de copii. Lecțiile se țin zilnic la orele 5 în școala de lângă biserică.

Sfântul Scaun a recunoscut guvernul din Burgos. Preafericitul Părinte a înființat o nunciatură pe lângă guvernul generalului Franco. Prin acest act preafericitul Părinte a recunoscut de fapt guvernul național al Spaniei. Cu aceasta ocazie s'a făcut un schimb de telegrame între Preafericitul Părinte și generalul Franco. Preafericitul Părinte în telegrama sa dorește guvernului național ca să poată desăvârși cât de repede opera de extirpare a comunismului din Spania catolică.

Tot odată trimite binecuvântarea sa asupra tuturor operațiilor în vederea biruinței finale.

Cea mai mare școală din lume este în America. Aceasta școală are 21.000 de elevi. Dintre aceștia 12.000 ascultă lecțiile în timpul zilei, iar 9.000 sunt ascultătorii cursurilor serale. Învățământul este provăzută de 250 profesori.

O nouă sărbătoare în Spania. Ministrul instrucțiunii din Spania naționalistă a decretat ziua de 7 Martie de zi de sărbătoare pentru toate școlile de stat din Spania. În aceasta zi comemorează Biserica catolică pe sfântul Toma de Aquino. În ordinul ministrului se motivează introducerea acestei sărbători cu următoarele: Noi avem de baza eliberării noastre veșnica constituție a religiei catolice. Este deci natural, ca noi să ținem trează în inima tineretului studios amintirea aceluia, care este minunea înțelepciunii și pilda grăitoare a sfințeniei, care în evul mediu s'a învrednicit, ca să fie supranumit „ingerul școlii” și care prin sistemul său de învățământ, care cu drept cuvânt se numește: filosofia veșnică, și-a câștigat merite neperitoare.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Numărul călugărilor iezuiți. In luna Martie a avut loc o adunare generală a ordinului Jezuit. De la alegerea generalului Ledohowschi s'a mai adunat în 1923 capitulul general. Atunci s'au discutat unele modificări din statutele ordinului. Acuma s'a convocat adunarea în vederea intensificării misiunilor externe. Afară de cei 46 de provinciali au luat parte și capii misiunilor din Ceylon, China, India, Madagascar și Libanon. S'a mai ocupat adunarea și cu chestiunea învățământului. Este cunoscut, că iezuiții afară de instituțiile lor proprii mai au cinci universități: Două în China și câte una în Japonia, Manila și Beirut. In timpul celor 23 de ani, decând

în fruntea ordinului stă Păr. Ledohowschi, ordinul s'a înviorat foarte mult. In anul 1915 număra 16.946 de membrii, azi numărul este 25.400. Mai ales în America numărul lor s'a mărit foarte mult.

Trei sfinți noi. In sfințele sărbători ale Paștilor Preafericitul Părinte Papa Piu XI—intre mari solemnități — a ridicat la cinstea altarelor pe următorii:

1. **Andrea Bobola** preot din Societatea lui Isus, polonez de naștere, descendent al unei familii nobile și bogate. In calitatea lui de misionar a cutreerat satele Poloniei și prin dânsul sate întregi au reprimut catolicismul. Din aceasta pricină din partea dușmanilor a fost supranumit: „răpitorul sufletelor”. In anul 1657 între grele chinuri a fost

martirizat. In anul 1853 a fost declarat fericit.

2. **Salvator de Horta spaniol.** In tinerețele sale a învățat meseria de pantofar. Mai târziu a intrat în Mănăstirea Horta lângă Tortoza din Spania și a murit în 1567 în Sardinia. A fost o pildă a umilinței și a lepădării de sine. A slujit lui Dumnezeu cu o râvnă extraordinară. S'a distins mai ales în cercetarea bolnavilor.

3. **Ioan Leonardi.** A fost preot în Lucca din Italia. A murit în 1609. A fost cel mai tânăr dintre cei 7 frați ai săi. In tinerețe a fost calfă la o farmacie, pe urmă preot. A muncit mult în învățământul religios și în lățirea credinței.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

15—21 Mai 1938.

15. Dumineea Paralicului

Ap. Fapt. 9, 32—34. Evg. Ioan 5, 1—15.

C. Pachomiu † 330

16. Luni C. Teodor Sfint. † 368

17. Marți Ap. Andronie și M.

18. Mercuri M. Petru și soții

19. Joi M. Patriciu

20. Vineri M. Talaleu

21. Sâmbătă Constantin și Elena

Fapte 9, 32—34.

„In zilele acelea a fost că Petru trecând pe la toți și a venit și la sfinții, cari locuiau în Lida. Și a aflat acolo pe un om oarecarele, anume Enea, de opt ani zăcând în pat, carele era slăbănog. Și a zis Petru lui: „Enea vindecă-te Isus Hristos, scoală-te și-ți așterne!” Și îndată s'a sculat. Și l'au văzut pe el toți cei ce locuiau în Lida și în Sarona, și s'au întors la Domnul. Iară în Iopi era o uceniță anume Tavita, care talmăcindu-se se zice: căprioară. Aceasta era plină de fapte bune și de milostenii, ce făcea. Și în zilele acelea, bolnăvindu-se ea, a murit. Și scaldându-o, o au pus în foisor. Și aproape fiind Lida de Iopi, ucenicii auzind, că Petru este acolo, au trimis pe doi bărbați la dânsul, rugându-l să nu se pregete a trece până la ei. Și sculându-se Petru a mers împreună cu ei. Și venind, l'au dus în foisor; și au stătut înaintea lui toate văduvele, plângând și arătând hainele și îmbrăcămintele, cari le făcea căprioara, fiind cu ele. Și scoțind afară pe toți, ingenunchind s'a rugat, și întorcându-se către trup a zis: „Tavita scoală!” Iară ea a deschis ochii săi, și văzând pe Petru a șezut. Și dându-i ei mâna o a ridicat. Și chemând pe sfinți și pe văduve, o a dat lor vie. Și s'a făcut aceasta cunoscut prin toată Iopi, și mulți au crezut în Domnul”.

du-l să nu se pregete a trece până la ei. Și sculându-se Petru a mers împreună cu ei. Și venind, l'au dus în foisor; și au stătut înaintea lui toate văduvele, plângând și arătând hainele și îmbrăcămintele, cari le făcea căprioara, fiind cu ele. Și scoțind afară pe toți, ingenunchind s'a rugat, și întorcându-se către trup a zis: „Tavita scoală!” Iară ea a deschis ochii săi, și văzând pe Petru a șezut. Și dându-i ei mâna o a ridicat. Și chemând pe sfinți și pe văduve, o a dat lor vie. Și s'a făcut aceasta cunoscut prin toată Iopi, și mulți au crezut în Domnul”.